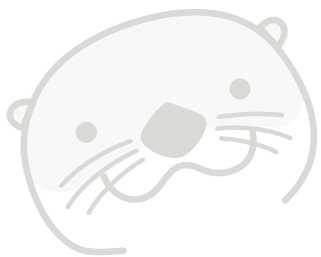

การปะทะกันของคนตีสองหน้า

3

腹黑和腹黑的终极对决

ซีเหอชิงหลิว
羲和清零
เจียน

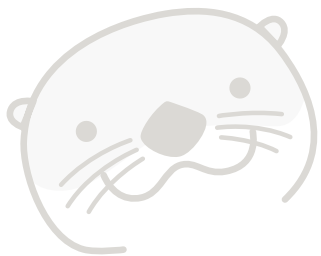
เซวี่เหลียน
แป

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

🐦 @Lilac_Novel

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาพบกันใหม่ในเล่ม 3 ของ การปะทะกันของคนตีสองหน้า อีกครั้งนะคะ ชื่อวีในตอนนี้นี้เหมือนจะสงสัยถึงตัวตนที่แท้จริงของฟูเหียนเซิงเข้าแล้วละค่ะ สรุปลงแล้วเป้าหมายอาจารย์ฟูคืออะไร และเขาคิดกับชื่อวีอย่างไรกันแน่ พวกเราผู้อ่านรู้ แต่ชื่อวีไม่รู้ใช่ไหมล่ะคะ

เพราะฉะนั้น เรามาเอาใจช่วยให้พระเอกนายเอกคู่นี้เลิกตีสองหน้าเข้าหากันและเคลียร์ความสัมพันธ์ให้ชัดเจนว่า พวกเขากำลังจะเป็นอะไรกันดีกว่า แล้วพบกันใหม่ในเล่มหน้านะคะ

ด้วยรัก

Lilac

โปรแกรมสอดแนม

ฮิวอี้ไม่ค่อยเข้าใจกับ ‘ทางการ’ ในประเทศสักเท่าไร แต่ความซื่อตรงของฟูเหียนชิงกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นช่วงนี้ทำให้เขาเกิดความคิดคาดเดาที่คลุมเครือแบบนี้

ทว่าพอแนวคิดนี้โผล่ออกมา ฮิวอี้ก็รู้สึกว้าวายละเอียดที่ทวนใจตนอยู่ก่อนหน้านี้เชื่อมโยงเข้าด้วยกันทั้งหมด!

ถ้าหากว่าซ่งผู้ชิน ลวี่อู่โจว และฟูเหียนชิงต่างเป็นคนที่ ‘ทางการ’ ส่งมาจุดประสงค์หลักของพวกเขาคืออะไร ตรวจสอบชื่อหยวนกรุปนั้นหรือ

ไม่...จากเวลาที่ผ่านมา ในบรรดาสามคนนี้ ซ่งผู้ชินน่าจะแฝงตัวเข้ามาเป็นคนแรกสุด!

พอนึกถึงสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตระกูลชื่อที่เพ่งยืนยันกับพ่อมาเมื่อวาน ฮิวอี้ก็รู้สึกว้าวแผ่นหลังเย็นวูบวาบ...เป้าหมายของพวกเขาคืออะไร?

แต่ไม่ว่าเป้าหมายของพวกเขาเป็นชื่อหรือหรือไม่ ในเมื่อตอนนี้ฟูเหียนชิงมาอยู่ข้างกายตน แปลว่าชื่อหยวนกรุปก็อยู่ในขอบเขตการตรวจสอบของพวกเขาด้วยใช่ไหม

หรือกล่าวอีกอย่างว่า ถ้าตนกับพ่อทำผิดกฎหมายในทางธุรกิจ หรือทำเรื่องผิดพลาดอะไร ก็จะถูกฟูเหียนชิง ‘ลงโทษตามกฎหมาย’

ชื่อวีสันศิริชะโดยพลัน บอกตัวเองว่า‘ไม่หรอก’

ตั้งแต่รู้จักฟูเหียนเชิงมา ผู้ชายคนนี้คล้ายว่าโน้มนำให้เขาทำเรื่องที่ ‘ถูกต้อง’ อยู่เสมอ...ทั้งนั้นแนะนำให้เขาบอกพ่อให้ตรวจสอบปัญหาการเงินของ เหม่ยเว่ย เตือนเขาว่าอย่าร่วมลงทุนหุ้นกับชื่อหัง อีกทั้งยังชี้แนะแนวทางกับเขา เพื่อเปิดโปงการฉ้อโกงของเหม่ยเว่ย...

ถ้าฟูเหียนเชิงเป็นแค่ ‘สายลับ’ ที่ไร้ความรู้สึก เขาก็ไม่จำเป็นต้องสั่งสอน หรือตักเตือนตนเลยสักนิด

แทนที่จะบอกว่าฟูเหียนเชิงกำลังตรวจสอบ ไม่สู้พูดว่ากำลังช่วยพวกเขา อยู่จะฟังขึ้นกว่า...

ชื่อวีจับเมาส์แน่น เสิร์ชหาคีย์เวิร์ดทำนองว่า ‘สืบสวนทางเศรษฐกิจ’ และ ‘ตรวจสอบการเงิน’ ในอินเทอร์เน็ต แต่ข้อมูลสาธารณะที่หาได้กลับมีน้อยเท่า หยิบมือ

คันทอยอยู่ครู่หนึ่ง ชื่อวีก็เริ่มไม่แน่ใจว่าเรื่องเหล่านี้อาจเป็นแค่การคิดไปเอง ฝ่ายเดียวของตนหรือเปล่า เพราะเขาใส่ใจฟูเหียนเชิงมากเกินไป ในหัวจึง มโนภาพอีกฝ่ายออกมาแบบนี้...

ชื่อวียกฝ่ามือขึ้นปิดหน้า สูดหายใจลึก รู้สึกกลับสนสุดประมาณ แต่ผ่านไปไม่นาน เขาก็วางมือลง สายตากลับมาสงบนิ่งอีกครั้ง ...เขาทำอะไรตามอารมณ์ไม่ได้อีกต่อไปแล้ว สิ่งที่เขาต้องการตอนนี้คือ หลักฐาน

สองชั่วโมงผ่านไป ชื่อวีมาโผล่ที่ร้านกาแฟใกล้มหาวิทยาลัย โต๊ะชิดมุมด้านใน มีเงาร่างอันคุ้นเคยนั่งอยู่ อีกฝ่ายกำลังก้มหน้าอ่านอะไรบางอย่าง

ชื่อวีเดินตรงเข้าไปหาอีกฝ่าย “สวัสดีปีใหม่”

จางเฉิงเซวียนได้ยินดังนั้นก็เงยหน้าขึ้นจากเอกสาร “สวัสดีปีใหม่ ดื่มอะไรหน่อยไหม”

“อเมริกาโน่แล้วกัน” ชื่อวีกวาดตามองเอกสารที่จางเฉิงเซวียนอ่านอยู่ มันเป็นซีดีเรียนวิชาสาขาปีใหม่ของพวกเขา ฟูเหียนเชิงสอนเขาแล้วก่อนกลับ ประเทศช่วงวันตรุษจีน

จางเจิงเซวียนเก็บชิตเรียน ถามว่า “ช่วงนี้สบายดีไหม”

“ยังพอได้ นายละ” ชีอวีถาม “บ้านนายทำดีกับนายมากขึ้นหรือยัง”

จางเจิงเซวียนยิ้มขึ้น “ก็แบบนั้นแหละ ติดต่อกันน้อยมาก มีแค่พี่สามที่คอยถามฉันเรื่องนาย ฉันบอกว่่าตอนนี้นายไม่ค่อยมาเรียน ยุ่งอยู่กับเรื่องของบริษัท เขาก็ไม่ได้พูดอะไร”

ชีอวีเลิกคิ้ว “พี่สามนายสนใจการเคลื่อนไหวของฉันขนาดนี้เลยหรือ”

จางเจิงเซวียน “เรื่องเหมยเว่ยยังไม่ตัดสินคดี เขาจะไม่เครียดได้หรือ”

ถูกต้อง ตอนนั้นชีอวีไม่ได้เอาแฟลชไดรฟ์มาจากจางเจิงเซวียน แต่กับบอกเรื่องหลักฐานที่อาจมีอยู่ให้พ่อรู้ไปแล้ว คดีของชีวหฺรงยังไม่ขึ้นศาลจนถึงตอนนี้ เป็นเพราะกำลังตรวจสอบความสัมพันธ์ของตระกูลจางกับคดีนี้อยู่ แต่รายละเอียดของคดีเป็นความลับ ชีหฺยวนเจิงเป็นห่วงความปลอดภัยของเขายังไม่ให้เขารู้มากเกินไป

ชีอวีเปลี่ยนเรื่องคุยด้วยสีหน้าเรียบเฉย “วันนี้นัดนายออกมาเพราะอยากขอให้ช่วยเรื่องหนึ่ง”

จางเจิงเซวียน “เรื่องอะไร ว่ามาเลย”

ชีอวี “ได้ยินว่านายหานักศึกษาศาสาวิทยาการคอมพิวเตอร์หลายคนมาเขียนโปรแกรมของโปรเจกต์วิชาสตาร์ตอัปของเรา เป็นยังไงบ้าง”

จางเจิงเซวียน “ดีมาก กรอบงานส่วนแรกทำเสร็จหมดแล้ว เหมือนมีอาชีพล่ะ!”

ชีอวี “พวกเขาเก่งไอทีกันไหม”

จางเจิงเซวียน “ต้องเก่งกว่าพวกเราอยู่แล้ว ทำไม นายมีไอเดียอื่นหรือ”

ชีอวีแถมยิ้ม “เปล่า คอมพ์ฉันพัง อยากให้คนที่ทำเป็นมาช่วยดูหน่อย ตอนนี้ใครว่างก็ได้หมด เดี่ยวฉันจ่ายเงินให้”

จางเจิงเซวียนเอ่ยขึ้นอย่างงุนงง “คอมพ์นายยี่ห้ออะไร ให้บริการลูกค้าหลังการขายมาซ่อมไม่ได้หรือ”

ชีอวี “บริการหลังการขายของเมืองนอกช้าขนาดไหนนายก็รู้ ในคอมพ์ยังมีวิทยานิพนธ์ที่ฉันเขียนไปครั้งหนึ่ง อยากรีบหาคนมาดู”

จางเจิงเซวียนเข้าใจ หยิบมือถือมาโทร.หาคนที่รับผิดชอบเรื่องไอทีของ

วิชาสตาร์ตอัป ทั้งสองนั่งคุยกันต่อพักหนึ่งก็มีคนมาหา เป็นนักศึกษาต่างชาติ ผมสื่อน้ำตาลชื่อเดวิส รูปร่างเล็กบาง เรียนปีสามภาควิชาซอฟต์แวร์มหาวิทยาลัยเดียวกัน หลังจากอีกฝ่ายรู้ความต้องการของซีอวี่ก็แสดงออกอย่างกระตือรือร้นว่าจะไปดูให้เขาทันที

พอขึ้นรถ ซีอวี่จึงค่อยบอกความต้องการที่แท้จริงของตนให้อีกฝ่ายฟัง

เดวิสถามว่า “เพราะฉะนั้นนายเลยอยากให้เราช่วยทำโปรแกรมสวดมนต์?”

ซีอวี่ “ใช่ จัปตาตูประวัติการใช้งานกับประวัติเข้าชมเว็บของคอมพิวเตอร์นายทำได้ไหม?”

เดวิสเอ่ยด้วยความสงสัย “แค่ประวัติการใช้งานกับประวัติเข้าชมเว็บหรือส่วนขยายแบบนี้ ใน‘ไอทีคลับ’มีตั้งเยอะ เดี๋ยวฉันไปโหลดให้นายก็ได้”

ซีอวี่ “ไอทีคลับคืออะไร?”

เดวิส “เป็นเว็บบอร์ดที่นักศึกษาสาขาเราเข้าบ่อยๆ ในนั้นมีเทพไอทีเยอะมาก ทุกคนจะมีส่วนขยายแล้วอัปโหลดขึ้นไป ของที่นายอยากได้ค่อนข้างง่าย”

ซีอวี่ “นั่นหรอ...”

เห็นทีเขามาหาถูกคนแล้ว

พอมาถึงคอนโดของซีอวี่ เดวิสขึ้นลิฟต์มาก็ผิวปากกล่าวอย่างตกตะลึง “นายอยู่ห้องใหญ่ขนาดนี้คนเดียวหรอ เจ๋งไปเลย!”

“เปล่า อยู่กับเพื่อนนะ” ซีอวี่ตอบโดยไม่ใส่ใจ ก่อนพาเดวิสไปยังห้องหนังสือ ซีคอมพิวเตอร์บนโต๊ะพลาสติกกล่าวว่า “คอมพิวเตอร์นี่แหละ”

เดวิสนั่งลงสองตัวาวโรจน์ “ว้าว iMac รุ่นท็อปสุด...เฮ้ นายรอเดี๋ยวฉันโหลดให้นายแคสสินาทีก็เสร็จ!”

ซีอวี่ตอบ “อืม” หนึ่งเสียง ก่อนยื่นล้วงมือในกระเป๋าทางเกงอยู่ข้างโต๊ะ ทว่าผ่านไปสิบนาทีแล้ว เดวิสก็ยังไม่เสร็จ สีหน้าฉายแววลำบากใจ

“เป็นอะไรหรอ มีปัญหาอะไร” ซีอวี่กอดอก

“แปลกจัง ทำไมโหลดไม่ได้” เดวิสจับหูเกาเก้ม “เดี๋ยวฉันลองดูอันอื่น...อ้าว ส่วนขยายนี้ไม่ใช่แค่มอนิเตอร์ประวัติการใช้งานได้อย่างเดียว ยังมอนิเตอร์ประวัติการป้อนข้อมูลได้ด้วย...เอ๋? ทำไมยังไม่ได้ คอมน์นายคงไม่ได้ติดไวรัสหรอกระ?”

ชีอวี ...

เดวิสขมวดคิ้วมุ่น กล่าวว่า “นายใช้คอมพิวเตอร์นี้เองหรือเปล่า ทำไมต้องติดตั้งโปรแกรมสอดแนมไว้ด้วย”

ชีอวี “ฉันไม่ได้ใช้เอง”

เดวิสอึ้งงัน หดมือออกจากคีย์บอร์ดทันที “ไม่ใช่คอมพิวเตอร์ของนายเหรอ” พุดพลาংเหลือบมองนอกห้องหนังสือ เอ่ยด้วยความระแวงสงสัย “แล้วนายให้ฉันตรวจคอมพิวเตอร์นี้...จะไม่ใช่ไหม”

ชีอวีกระแอมกระไอหนึ่งเสียง อธิบายว่า “ฉันเป็นคนซื้อคอมพิวเตอร์เอง แต่ส่วนมากเพื่อนฉันเป็นคนใช้คอมพิวเตอร์นี้”

เดวิสยังมองเขาด้วยสีหน้าแปลกประหลาด คล้ายว่าอยากให้เขาอธิบายอะไรที่สมเหตุสมผลกว่านี้

“ก็ได้” ชีอวีกระแอมกระไอ โกหกอย่างจำใจ “ที่จริงฉันสงสัยว่าแฟนกำลังนอกใจ เพราะวันนี้ฉันเปิดคอมพิวเตอร์ เห็นว่าประวัติการเข้าชมเว็บในคอมพิวเตอร์ถูกลบไปหมด”

เดวิส ...

สีหน้าของเดวิสเปลี่ยนไปเล็กน้อย เขากะตุกมุ่มปากถามว่า “แล้วนายจะให้ฉันช่วยตรวจคอมพิวเตอร์นี้ดูไหม”

ชีอวี “ตรวจได้เหรอ”

เดวิส “ได้ แต่ต้องใช้เวลานานิดหน่อย...”

ชีอวี “ไม่เป็นไร”

เดวิสเอ่ยอย่างระมัดระวัง “แฟนของนายคนนั้น...คงจะไม่กลับมาเร็วๆ หรอกนะ”

ชีอวี “ไม่ เขากลับประเทศไปแล้ว”

เดวิสโส่งอก ในที่สุดก็ยอมวางมือลงบนคีย์บอร์ดอีกครั้ง เริ่มทำการตรวจสอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ชีอวียืนอยู่ข้างหลังเขา เห็นเขาโหลดส่วนขยายไม่รู้ชื่อจำนวนหนึ่งลงในคอมพิวเตอร์ ทางหนึ่งรันโปรแกรม ทางหนึ่งป้อนคำสั่งลงไปในส่วนขยายระหว่างนั้นยังโทร.หาคนคนหนึ่ง อาจเป็นเพื่อนสาขเดียวกัน ถามคำถาม

เล็กน้อย

ผ่านไปครึ่งชั่วโมง หน้าจอคอมพิวเตอร์ก็ปรากฏหน้าต่างสีแดง เขาจึงค่อยหันมากล่าวกับตัวเองว่า “คอมพิวเตอร์เครื่องนี้ถูกติดตั้งโปรแกรมป้องกันการสอดแนมไว้”

ซีอวี ...

เดวิสหาตำแหน่งของโปรแกรมป้องกันการสอดแนมที่ซ่อนอยู่ในคอมพิวเตอร์ออกมา “เจ้านี่แหละ เมื่อครั้งที่ติดตั้งส่วนขยายไม่ได้ก็เพราะมัน...นายอยากลบไหม ฉันใช้ ‘วิธีรุนแรง’ จัดการกับมันได้”

ซีอวีถาม “ถ้าลบไปแล้ว แฟนฉันจะจับได้หรือเปล่านั้นทำอะไรกับคอมพิวเตอร์”

เดวิส “เอ่อ อาจเป็นไปได้...”

ซีอวีหรีตาถามกลับว่า “นายมีวิธีเก็บโปรแกรมนี้ไว้โดยที่ฉันยังสามารถสังเกตการใช้งานของอีกฝ่ายได้ไหม”

เดวิสตกใจสายตาดูเย็บเย็บของซีอวีจนเหงื่อออกผุดขึ้นที่หัว เขายกมือขึ้นปาดเหงื่อ เอ่ยว่า “เรื่องนี้ฉันอาจจะทำคนเดียวไม่ได้ ก่อนอื่นฉันต้องแคร็กโปรแกรมนี้ ทำความเข้าใจฟังก์ชันโดยละเอียดของมันก่อน จากนั้นค่อยออกแบบโปรแกรมอีกอันมาหลอกว่ามันยังทำงานอยู่...”

เดวิสพิมพ์ความคิดเห็นออกมาเป็นชุด ซีอวีฟังจบก็ถามแล้วว่า “ทำได้ไหม”

เดวิสเอ่ยอย่างยากลำบาก “ลองดูก็ได้ แต่วันนี้ทำไม่เสร็จ อย่างน้อยต้องหนึ่งสัปดาห์”

“ได้” ซีอวีหยิบมือถือออกมา “ฉันโอนเงินให้นายก่อนก้อนหนึ่ง เพื่อความปลอดภัย เราเซ็นสัญญารักษาความลับกันดีกว่า”

เดวิส ...

พอส่งเดวิสกลับไปเสร็จ ซีอวีก็โทร.หาซีหยวนเจิง “พ่อครับ ยุ่งอยู่หรือเปล่า”

“หืม? ลูกถึงมหาวิทยาลัยแล้วเหรอ มีเรื่องอะไร” ซีหยวนเจิงกล่าว

“ผมอยากถามพ่อเรื่องเกี่ยวกับซีอเจ้อแทรกแซงตลาดหุ้น...ตอนนี้เราพัวพันกับพวกเขาขนาดนี้ ถ้าเขาเกิดเรื่องอะไรขึ้นมา เราจะไม่โดนหางเลขไปด้วยจริงเหรอ”

“ตราบดีที่พวกเขาไม่ได้แทรกแซงหุ้นของซือหยวนกรุปและบริษัทลูกในเครือ ลูกไม่ต้องไปสนใจ...” ซือหยวนเฉิงหยุดไปเล็กน้อย ก่อนจะเริ่มเห็นความสำคัญขึ้นมา กล่าวว่า “วันก่อนลูกกลับมาก็ถามถึงเรื่องนี้ไปแล้วนี่นา เกิดอะไรขึ้นกันแน่ คราวนี้ลูกกลับไปเจอเรื่องอะไรมาเธอ”

“คริสต์มาสเดือนที่แล้วผมกลับไปกับอาจารย์ฟู่ ตอนแรกตั้งใจจะไปคุยโปรเจกต์เข้าซื้อกับเหลียนชิวเทคโนโลยีพร้อมพวกคุณเย์ ตอนนั้นเยชินหุบอกผมว่า ความจริงเขาสงสัยว่าซือเจ้อแทรกแซงราคาหุ้นของบริษัทนี้อยู่เบื้องหลัง... สองวันนี้ผมลองสังเกตดู พบว่าราคาหุ้นของเหลียนชิวช่วงนี้ยังตกลงอยู่...”

ซือหยวนเฉิง “ลูกกังวลว่าคนฝั่งซือเจ้อจงใจทำให้ราคาหุ้นของเป้าหมายที่จะเข้าซื้อตกเธอ”

ซือวี “ใช่ครับ...สำหรับซือหยวนกรุป การเข้าซื้อบริษัทเป้าหมายในราคาต่ำถือว่าเป็นเรื่องดี แต่ถ้าซือเจ้อทำแบบนั้นจริง ไม่ว่าจะเป็นด้านกฎหมายหรือด้านคุณธรรม ผมก็ยอมรับไม่ได้”

ซือหยวนเฉิงเงยบังน้ไปครู่ใหญ่ ก่อนกล่าวว่า “พ่อเข้าใจความคิดลูกแล้ว พวกลูกชะลอเรื่องเข้าซื้อบริษัทนี้กันก่อน เดี่ยวพ่อหาคนไปดูตลาดเลาเอง”

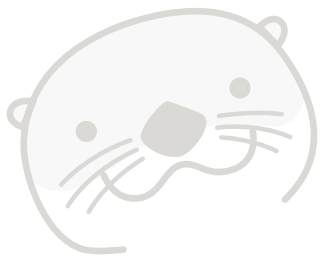
ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก “บทแทรก”

ชื่อวี : ฉันสงสัยว่าแฟนฉันนอกใจ

ฟูเหียนชิง : ???

ชื่อวี : คุณชายสวมหมวกเขียว¹ให้ตัวเองไว้ เราค่อยชำระหนี้กัน
(ยืมบาง)

ฟูเหียนชิง : ฉันทุ่มเทเพื่อองค์กรมากเกินไปแล้ว!

ทดลองอ่าน

¹เปรียบเปรยถึงการถูกนอกใจ

เหลวไหลทั้งเพ

หลังจากวางสายปุ๊บ ชิววี่ก็นั่งคิดใคร่ครวญอยู่ในห้องรับแขกเนิ่นนาน

โปรแกรมป้องกันการสอดแนม...นี่คือสัญญาณว่าฟูเหียนชิงมีเรื่องปิดบังตนอย่างเห็นได้ชัด แม้ว่าเขายังไม่เจอหลักฐานมากกว่านี้ แต่ชิววี่กลับยิ่งเอนเอียงไปทางการคาดการณ์เมื่อตอนกลางวันมากขึ้นทุกที

ดีกมากแล้ว เขาเปิดไวน์หนึ่งขวด ดื่มไปพลางก็ย้อนถึงรายละเอียดต่างๆ ตั้งแต่รู้จักกับฟูเหียนชิงมา

เขาค้นพบว่านอกจากตนเองเป็นคนอ่อยอีกฝ่ายก่อนที่บาร์เหล่าครั้งแรก ทุกก้าวเดินหลังจากนั้นคล้ายว่าอยู่ในการควบคุมของฟูเหียนชิงทั้งหมด แม้กระทั่งตำแหน่ง ‘ตัวเตอร์ส่วนตัว’ ที่คล้ายว่าเขาเป็นฝ่ายร้องขอก็ถือเป็นโอกาสหายากสำหรับฟูเหียนชิงเช่นกัน...ในกรณีที่เป้าหมายของอีกฝ่ายคือการแฝงตัวมาอยู่ข้างกายตน

เขารู้สึกแปลกใจตั้งนานแล้ว คนเก่งๆ แบบฟูเหียนชิง ทำไมถึงเป็นแค่รองผู้อำนวยการฝ่ายลงทุนของบริษัทหลักทรัพย์ บางทีนั่นอาจเป็นแค่ฉากหน้าของอีกฝ่าย

ดังนั้นผู้ชายคนนี้หลอกเขามาตลอด ทำให้คิดไปเองว่าอีกฝ่ายทำงานทุกอย่างมาเพื่อเขา...

เขายังดีอกดีใจ คิดว่าตัวเองได้กำไร นึกว่าซ่อนเร้นได้ดีมาก ผลคือขึ้นเตียงกับอีกฝ่ายแค่วันนี้ครั้งก็ตกอยู่ในกำมือของคนคนนั้นเสียแล้ว

...

ชีอวีต์มัวโน้แดงในมือจนหมด ก่อนรินเพิ่มอีกครั้งแก้ว

รู้ทั้งรู้ว่าการค้นพบตอนนี้ยิ่งทำให้เข้าใจ ‘ความจริง’ ที่ตนเชื่อ

‘ความจริง’ เหล่านี้ก็สอดคล้องกับเรื่องที่พูเหียนเซิงทำ ทว่าในใจยังมีความรู้สึกฟ่ายแพ้วพรุ้งพรุ้งขึ้นมาไม่หยุด รู้สึกไร้เรี่ยวแรงที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็ไม่อาจจับอีกฝ่ายได้...

แม้ว่าพูเหียนเซิงจะคอยสอนและช่วยเหลือเขาอยู่ ตอนนี้อย่างไรก็ทำร้ายอะไร แต่ในอนาคตละ ถ้าหากอีกฝ่ายทำขึ้นมาละ

ทั้งยังบอกว่าจะอยู่กับตนมากที่สุดก็แค่สองปี คอยดูพฤติกรรมของตน...

สองปีนี้อาจเป็นเวลาปฏิบัติภารกิจของพูเหียนเซิงก็เป็นได้

มีข่าวพริบตาหนึ่ง ชีอวีเริ่มสงสัยว่าพูเหียนเซิงหลอกใช้ความรู้สึกของเขาอยู่หรือเปล่า

เพราะช่วงผูกพันกับชีอเจ็กก็มีความสัมพันธ์แบบนั้นเหมือนกันไม่ใช่เธอ

...

‘ไม่ ไม่’ ชีอวีส่ายศีรษะ บอกตัวเองว่าจะคิดแบบนั้นไม่ได้

พวกเขาไม่เหมือนกัน เวลาพูเหียนเซิงทำเรื่องนั้นกับตน เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายมีความสุข...

แต่พอสายหัว ชีอวีก็รู้สึกเริ่มมึนหัว เขาอดกลั้นความวู่วามที่จะพาดแก้วไวน์กับโต๊ะน้ำชา เอนกายไปข้างหลัง นึกถึงประจำหยกบนข้อมือของพูเหียนเซิงอีกครั้ง นึกถึงคุณอาคนนั้นที่เคยช่วยตนเองไว้เมื่อหลายปีก่อน นึกถึงพรหมลิขิตอันน่าอัศจรรย์ระหว่างพวกเขา

และพบว่าบอกตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าพูเหียนเซิงต่างออกไป

...

แต่พูเหียนเซิงไม่เคยบอกชอบหรือบอกรักเขา

ในใจของชีอวีว่างเปล่า ไม่รู้ว่าตัวเองผล็อยหลับไปตั้งแต่เมื่อไร ขณะที่สะลึมสะลืออยู่นั้น เขาก็รู้สึกราวกับว่ามาอยู่ในโรงงานรกร้างแห่งนั้นอีกครั้ง

รอบข้างมีแต่เครื่องจักรฝุ่นเซรอะ กว้างใหญ่สุดตา...

“ช่วย...ด้วย...”

เขาทั้งหนาวทั้งหิว เนื้อตัวแข็งทื่อจนขยับไม่ได้

เขาร้องขอความช่วยเหลือเสียงดัง แหกปากตะโกนอย่างไร้กัไม่มีเสียงออกมา!

ไม่รู้ว่ามีคนผ่านไปนานเท่าไร เงาว่างที่ดูไม่ชัดเจนก็พุ่งเข้ามา ดึงตัวเขาขึ้น... เขาคำมืออีกฝ่ายไว้แน่นเหมือนคนจมน้ำ!

เป็นคุณาที่สวมประจำหยกคนนั้น เขาเงยหน้าขึ้นอย่างเปี่ยมไปด้วยความหวัง อยากมองหน้าอีกฝ่ายให้ชัดเจน ทว่าพอช้อนตาขึ้นมอง ภาพที่เห็นกลับเป็น...

“ฟู...เหียนเซิง?” เขาส่งเสียงแหบพร่า

“ผมเอง” ฟูเหียนเซิงกล่าว

“เป็นคุณได้อย่างไร” เขาเองก็ไม่รู้ว่าตัวเองเฝ้ารออะไรอยู่ แต่ตอนนี้ไม่อยากเห็นหน้าอีกฝ่าย

“ทำไมจะเป็นผมไม่ได้” ชายหนุ่มถามกลับ

ชื่อวีจับไหล่ของฟูเหียนเซิงแน่น อยากเขย่าตัวอีกฝ่ายเหมือน ‘กระต่ายหูซึก’ แต่ไม่ว่าจะออกแรงขนาดไหนก็เขย่าไม่ไป...แม่งเอ๊ย! ทำไมตัวของผู้ชายคนนี้ถึงแข็งแรงขนาดนี้ ลำคอตรงแนว ไม่เหมือนกระต่ายหูซึกสักนิด...

ชายหนุ่มโอบกอดเขา ห่อหุ้มเขาไว้ในอ้อมอก พรหมจวบขึ้นมาเรื่อยๆ แนบชิดกับมุมปากของเขา พิมพ์เสียงเบาเจือความอ่อนโยน “ทำไมตีผมเยอะขนาดนี้”

ลมหายใจอันคุ้นเคยทำให้ชื่อวีไม่อาจปฏิเสธได้ เขาลืมตาขึ้นช้าๆ ใช้เวลาครึ่งนาทีกว่าจะได้สติคืนมา ดูเหมือนผู้ชายตรงหน้าจะเป็นตัวจริง

ชื่อวีเบิกตาโพล่ง มือคู่นั้นเคลื่อนจากหัวไหล่มายังใบหน้าของอีกฝ่าย ลูบคลำก่อนออกแรงหยิก

ฟูเหียนเซิง ...

ชื่อวี ...เป็นความจริง!

ฟูเหียนเซิงรวบข้อมือของชื่อวี กดเขาลงบนโซฟา มุ่นคิ้วกวาดตามอง

บนโต๊ะ ก่อนกลืนตาใส่พลางเอ่ยว่า “เกิดอะไรขึ้น ทำไมเมฆขนาดนี้”

ชื่อวีมองสายตาเจือแวววาวล่อลุ่มลึกของฟูเหียนชิง ได้กลืนอายุ ความเหนื่อยล้าจากร่างอีกฝ่าย ความกังวลก่อนหน้านี้ล้มละลายไปหมดสิ้น

เขารวกับถูกทำให้มอมเมาและลุ่มหลงอย่างสิ้นเชิง ชั่ววินาทีนี้แค่อยาก รับรู้ความอบอุ่นของอีกฝ่าย

ชื่อวีพลิกมือโอบรอบคอของฟูเหียนชิง พิมพ์ออกมาแผ่วเบา

ลมหายใจของฟูเหียนชิงขาดห้วง ถูกชื่อวีปลุกเร้าจนพูดอะไรไม่ออก ทางหนึ่งสอดส่องกันลมตัวนอกออก ทางหนึ่งโน้มกายบดจูบอีกฝ่ายอย่างรุนแรง

ทั้งสองทำกันบนโซฟาครั้งหนึ่ง ยังไม่เสร็จสมอารมณ์หมาย ฟูเหียนชิง อุ้มชื่อวีไปที่ห้องนอน ตอนเท้าลงพื้นไม่ระวัง เหยียบถูกขวดไวน์เปล่าสองขวด

ตอนวางชื่อวีลงบนเตียง ฟูเหียนชิงถามขึ้นเสียงจริงจัง “คงไม่ได้ดื่ม เพราะคิดถึงผมหรือไม่ใช่”

ชื่อวีหันมามองมือของฟูเหียนชิงที่ยันอยู่ข้างกายตัวเอง เหลือบไปเห็น ประคำหยกบนข้อมืออีกฝ่าย จ้องอย่างเคลิบเคลิ้มอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง อดยื่นมือ ไปจับข้อมืออีกฝ่ายไม่ได้ ก่อนถอดประคำหยกนั้นมาไว้ในกำมือ หอบหายใจ เอ่ยว่า “ถ้าผมบอกว่าใช่ละ”

ฟูเหียนชิงชะงักงัน การเคลื่อนไหวต่อจากนั้นยิ่งบ้าคลั่งกว่าเดิม

จนกระทั่งชื่อวีปิดตาหลับสนิทอย่างสิ้นเชิง ฟูเหียนชิงก็ยกกกอดเอาไว้ ชุกใช้ข้างหูต่อ

ช่วงสายของวันรุ่งขึ้น ชื่อวีตื่นขึ้นมาเพราะได้กลิ่นหอมของอาหาร

เขาคลั่งบนท้ายพลางหัดกายขึ้นนั่ง กวาดตามองผ้าปูเตียงที่ยุ่งเหยิง จึงค่อยนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกลางดึกเมื่อคืนได้

ตอนเดินออกมาพบว่าห้องรับแขกถูกเก็บกวาดทำความสะอาดอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ฟูเหียนชิงสวมเสื้อขนสัตว์สีดำ ยืนหันหลังทำอาหารอยู่ในครัว

ชื่อวีเดินเข้าไปใกล้ กอดอกพิงผนัง เอ่ยถามเสียงแหบว่า “ทำไมกลับมา ก่อนเวลาละ”

ฟูเหยียนเซิงอึ้งจัน ทันมามอง เห็นซีวี่สวมแค่เลื้อยเช็ดตัวเดียว เผยให้เห็นเรียวยาวขาวผุดผาดอยู่ด้านล่าง มองดูแล้วเลือดกำเดาเกือบไหล!

“คุณถามผมว่าคิดถึงคุณหรือเปล่าไม่ใช่เหรอ” ฟูเหยียนเซิงหันกลับไปอย่างเช้งเขี้ยว ใช้ตะเกียบพลิกไข่เจียวในกระทะพลางกล่าวว่า “เปลี่ยนที่ยวบินมาเป็นเช้าวันที่สองเพื่อคุณโดยเฉพาะ ตอนแรกคิดว่ารีบกลับมาเซอร์ไพรส์ใครจะไปคิดว่าเปิดประตูเข้ามากลับเจอคนซีเมา...”

ซีวี่ “แค่วันเดียวเอง จำเป็นต้องเปลี่ยนด้วยเหรอ”

ฟูเหยียนเซิงไม่ตอบ แต่พูดกลับว่า “รีบไปใส่กางเกงเดี่ยวเป็นหัด แล้วก็ออกมากินอะไรหน่อย”

ซีวี่แค้นหัวเราะหนึ่งเสียง ก่อนหันหลังกลับเข้าห้องไป

ตอนที่สองคนกินข้าว ฟูเหยียนเซิงมองซีวี่พลางนึกถึงภาพเหตุการณ์ตอนเข้าประตูมาเมื่อคืน อดถามขึ้นไม่ได้ว่า “เมื่อคืนทำไมดื่มเยอะขนาดนั้น อารมณ์ไม่ดีเหรอ”

ซีวี่เลิกคิ้วขึ้น “บอกไปแล้วว่าดื่มเพราะคิดถึงคุณไม่ใช่เหรอ”

“คิดว่าคุณพูดอะไร ผมก็เชื่อหมดแหละ คุณเป็นคนแบบนั้น?” ฟูเหยียนเซิงมองซีวี่ก่อนกล่าวอย่างช่วยไม่ได้ “ตอนตรุษจีน พ่อคุณพูดอะไรกับคุณหรือเปล่า”

ซีวี่ “เขาจะพูดอะไรได้”

ฟูเหยียนเซิง “อย่างเช่นว่าจะให้คุณแต่งงาน?”

ซีวี่ ...

...ก่อนหน้านั้นทำไมเขาไม่รู้สึกละสกลมนของฟูเหยียนเซิงแข็งแกร่งขนาดนี้ ซีวี่ถามกลับอย่างไม่แก้ตัว “ถ้าพ่อจะให้ผมแต่งงานจริง คุณคิดยังไง” ฟูเหยียนเซิงคืบอาหารให้อีกฝ่าย “คุณก็เลือกที่จะไม่แต่งงาน ยังไงนี่ก็เป็นชีวิตของคุณ”

ซีวี่นึกถึงเรื่องที่ฟูเหยียนเซิงปิดบังตัวเอง ลอบแค้นเสียงหัวเราะในใจ “ทำไมผมจะแต่งงานไม่ได้ หรือว่าคุณคิดจะอยู่กับผมไปตลอดชีวิต”

ฟูเหยียนเซิง ...

ซีวี่เห็นฟูเหยียนเซิงเงิบงันไป ในใจก็ยิ่งทรมาน ขณะกำลังตำหนิอยู่ในใจ กลับได้ยินฟูเหยียนเซิงถามกลับว่า “ไม่ได้เหรอ”

ชิววี่หัวใจเต้นแรง “ผมบอกว่าได้ คุณก็ได้เธอ ใครเป็นคนบอกว่า จะประเมินผมสองปี”

ฟูเหียนเซิงหันมามองชิววี่ เอ่ยอย่างมีความหมายลึกซึ้ง “ตราบใดที่คน สองคนคิดตรงกัน อยู่ที่ไหนก็คบกันได้”

ชิววี่สะอึกไปเล็กน้อย ถ้อยคำนี้ทำให้เขาอดนึกถึงพ่อกับแม่ขึ้นมาไม่ได้ ทั้งๆ ที่พวกเขาต่างมีกันและกันในใจ ทว่าก็ยังแยกกันอยู่สิบกว่าปี...

ความคิดตรงกันก็คบกันได้อะไร เหลวไหลทั้งเพ!

ฟูเหียนเซิงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตั้งแต่ที่พ่อจากไป สิบปีนั้นแม่โดดเดี่ยว และทุกข์ทรมานขนาดไหน...ในเมื่อรักกัน ทำไมต้องแยกจากกัน

ทว่าชิววี่ไม่อยากคุยเรื่องนี้กับฟูเหียนเซิงแล้ว ผู้ชายคนนี้ยังมีเรื่องปิดบัง ตนต้งมากมาย ถกประเด็น ‘ความรัก’ กับเขา ช่างเป็นเรื่องไร้สาระสิ้นดี!

ชิววี่พวยข้าวสองคำเสร็จอย่างรวดเร็ว ก่อนกล่าวว่า “หนังสือ ‘โมเดลการ ตัดสินใจ’ ผมอ่านจบแล้ว เดี่ยวพูดให้คุณฟัง”

ฟูเหียนเซิงอึ้งงัน “อ่านหมดแล้วเหรอ เร็วจัง”

ชิววี่ “เรื่องเข้าซื้อหงจวงกับเหลียนชิวยังไม่เรียบร้อย เราอาจต้องกลับจีน ทุกเมื่อ ก็เลยรีบอ่านให้จบ ไม่งั้นเดี๋ยวไม่ทัน”

“คิดได้เองขนาดนี้?” ฟูเหียนเซิงแยมยิ้ม เอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ “จริงสิ ช่วงนี้คุณซุมิติดต่อกันมาบ้างไหม”

ชิววี่ “คืนวันสิ้นปีเขาส่งข้อความมาอวยพรปีใหม่ผม บอกว่าสวี่จิ้งติดต่อ เขาไปแล้วและขอบคุณผม”

ฟูเหียนเซิง “แค่นี้เหรอ”

ชิววี่วางตะเกียบลง เอ่ยว่า “อืม แต่สวี่จิ้งบอกว่าซานอวี่ลงทุนมากที่สุด แค่อันดับสาม เงินทุนแค่นี้ทำให้พวกเขาพอใจไม่ได้ หงจวงอยากเร่งพัฒนา ต้อง ระดมทุนก้อนใหญ่”

ฟูเหียนเซิงเคาะโต๊ะเบาๆ ครุ่นคิดพลางกล่าว “ผมจำได้ว่าสวี่จิ้งมี หุ้นส่วน 50% ในซานอวี่ ก่อนหน้านั้นเขาบอกผมว่าจะวางรากฐานให้คุณ บริษัท ลงทุนนี้เป็นของใครกันแน่”

ชิววี่เงิบไปครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวว่า “หุ้น 50% ของสวี่จิ้งเป็นการถือ

แทนผม”

ฟูเหยียนเซิง “คุณก็มีหุ้นส่วนอยู่ในชื้อหยวนกรุปเหมือนกัน รวมกันแล้ว ต้องมากกว่า 50% แน่ แบบนี้ก็แปลว่าบริษัทลงทุนนี้เป็นของคุณ?”

ซีอวี่ “ไม่หรอก ตอนนี้สวี่จิ้งเป็นคนดูแล พ่อยังไม่ได้บอกว่าจะยกให้ผม”

ฟูเหยียนเซิงกล่าว “คุณลองโทร.ไปถามพ่อคุณว่าบริษัทนี้จะจัดสรร สิทธิประโยชน์ผู้ถือหุ้นยังไง เงินทุนหมุนเวียนเท่าไร คุณใช้ได้หรือเปล่า”

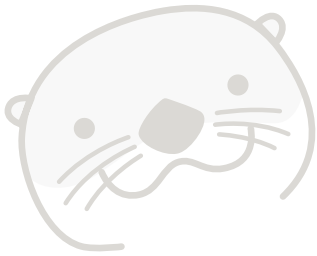
ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก
“บทแทรก”

เห็นชีอวีเดินเปลือยขาออกมา

ปูเหียยนเซิง : แม่เงี้ย ตูตายไปเลย! ไม่ได้การ ต่อไปจะตามใจเขา
ไม่ได้แล้ว อย่างมากต้องแค่สัปดาห์ละหนึ่งครั้ง!

ชีอวี : เหอะๆ นายไม่ไหวละสิ

ปูเหียยนเซิง : ...

ทดลองอ่าน

ทำไมไม่ขึ้นฟ้าไปเลย¹

ธอวี่อั้งจับ “คุณจะทำอะไร”

ฟูเหียนเชิงกล่าว “ยังจำที่คุณให้ซื้อเจอชะลองานในมือก่อนตรุษจีนได้ไหม ตอนนี้ผ่านไปหนึ่งเดือนแล้ว ชูจิ้งยังไม่ให้คำตอบว่าจะร่วมงานกับซือหยวนกรู๊ปหรือเปล่า คุณรอได้ แต่ซือเจ้ออาจไม่รอต่อแล้ว ถ้าเกิดเขารอไม่ได้ลงมือทำเรื่องอะไรอีก ความสัมพันธ์ของคุณกับชูจิ้งหนึ่งเดือนนี้ก็เสียเปล่าแล้ว”

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ธอวี่ก็รู้ว่าฟูเหียนเชิงพูดมีเหตุผล

หงจวงต่างจากเหลียนซิว แนวโน้มขึ้นสูงของหงจวงชัดเจนมาก เป็นบริษัทที่ได้รับการประเมินจากฝ่ายเทคโนโลยีว่ามีผลตอบแทนการลงทุนสูง ตอนนี้ไม่ใช่แค่ซือหยวนกรู๊ปที่หมายตาพวกเขา บริษัทยักษ์ใหญ่และกลุ่มธุรกิจหลายแห่งต่างอยากแย่งเนื้อชิ้นนี้ ยิ่งเขามีเงินทุนที่สามารถใช้ได้อย่างอิสระมากเท่าไร ก็จะมีทางเลือกที่หลากหลายในการควบคุมอยู่เบื้องหลังมากขึ้นเท่านั้น

ธอวี่กลับห้องนอน โทรหาซือหยวนเฉิงตามที่ฟูเหียนเชิงบอก

ซือหยวนเฉิงฟังจบก็กล่าวว่า “เสียฟูเหียนเชิงความว่า ถ้าชูจิ้งไม่อยากร่วมมือกับซือหยวนกรู๊ป ลูกจะใช้ซานอวี่ลงทุนหุ้นส่วนหนึ่งของหงจวงก่อนหรือ”

¹ เป็นคำประชดประชันต่อคนอวดเก่ง

ชื่อวี “ประมาณนั้นครับ”

อย่างไรในสายตาสู่วิ่ง ชื่อหยวนก็ไม่ใช่ชื่อหยวนของเขาคนเดียว เป้าหมายการเข้าซื้อของฝ่ายเทคโนโลยีของชื่อหยวนขัดต่อปณิธานของซู่วิ่ง ถ้าเขามีกำลังให้ชานอวี่ลงทุนหุ้นส่วนหนึ่งก่อน จากนั้นค่อยให้ชื่อหยวนกรู๊ปรับช่วงต่อก็ค่าเท่ากัน แต่ถ้าเขาอยากข้ามหัวกลุ่มธุรกิจ ให้ชานอวี่แทรกแซงโดยตรงก็ต้องได้รับอนุญาตจากชื่อหยวนเจิงก่อน

ชื่อวีถาม “พ่อคิดยังไงครับ”

ชื่อหยวนเจิงคิดไตร่ตรองครู่ใหญ่ ก่อนกล่าวว่า “ถ้าทางจงเป็นบริษัทที่น่าเข้าซื้อจริง ให้ชานอวี่หรือชื่อหยวนลงทุนก็ได้ทั้งนั้น แต่การให้ชานอวี่ลงมือจะทำให้ฝั่งเรามีหุ้นเยอะกว่าหน่อย”

ชื่อวี “ใช่ครับ”

ชื่อหยวนเจิงรีบไปหลายวินาที จากนั้นจึงบอกชื่อวีถึงสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงของเงินทุนและขอบเขตเงินทุนที่เขาสามารถใช้ได้ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งชานอวี่จนถึงตอนนี้

ชื่อวีฟังแล้วอึ้งงัน “เยอะขนาดนี้เลยหรอครับ”

ชื่อหยวนเจิงกล่าว “อืม ที่จริงพ่อสร้างบริษัทลงทุนนี้ขึ้นมาเพื่อลูก โดยเฉพาะ พ่อกับลูกมีหุ้นอยู่เกิน 80% ฉากหน้ามันเป็นของส่วี่จิ้งกับชื่อหยวนกรู๊ปรับ แต่ความจริงเป็นของลูก ตอนนั้นที่พ่อให้ส่วี่จิ้งเซ็นสัญญาถือกรรมสิทธิ์แทน พ่อคิดว่าลูกรู้แล้ว แต่เห็นว่าลูกยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องด้านนี้ พ่อเลยให้ส่วี่จิ้งดูแลแทนลูกไปก่อน...”

ชื่อวี ...

ตั้งแต่เล็กจนโต ชื่อหยวนเจิงมักจะให้ทนายพาเขาไปเซ็นเอกสารครอบครองแทน เขาเองก็ไม่รู้เรื่อง แม้ว่าปู่เหียนเจิงจะวิเคราะห์ให้เขาฟังแล้วว่าบริษัทจัดการลงทุนชานอวี่ตั้งชื่อด้วยเสียงพ้องเสียงที่แยกออกมาจากอักษร ‘อวี่’ ของเขา แต่พ่อได้ยินจากปากของพ่อเอง ชื่อวีกลับรู้สึกซาบซึ้งใจ

ชื่อหยวนเจิงกล่าวต่อว่า “ตอนแรกพ่อว่าจะรอให้ลูกเรียนจบมหา’ลัยก่อนค่อยให้ส่วี่จิ้งพาไปเรียนรู้แล้วรับช่วงต่อ ไม่คิดว่าลูกจะพัฒนาขึ้นขนาดนี้ ในเมื่อตอนนี้ลูกต้องการ จะรับช่วงต่อล่วงหน้าก็ไม่ใช่ไร ลั่นเดือนนี้ลูกก็จะ

ยี่สิบสองแล้วไม่ใช่เธอ ถือว่าพ่อให้เป็นของขวัญแล้วกัน ลูกดูเองว่าจำเป็นหรือเปล่า เดี่ยวพ่อโทร.หาสวี่จิ้ง รอลูกกลับประเทศครั้งหน้าก็ให้เขาพาไปแจ้งเปลี่ยนสิทธิ์ผู้ถือหุ้น”

ซือวี่ “ขอบคุณครับพ่อ...แต่ผมคิดว่ายังไม่ต้องเปลี่ยนดีกว่า ให้พี่จิ้งช่วยผมถือไปก่อน”

คราวที่แล้วพ่อให้หุ้นเหมยเว่ยแก่เขา ข้างนอกต่างพูดกันว่าเรื่องเหมยเว่ยเป็นฝีมือเขา ถ้ายังเอาซานอวี่กลับมาอีก ข้างนอกอาจพูดซ้ำลือเกินเหตุอะไรขึ้นมาอีก เขาอยากทำอะไรเงียบๆ มากกว่า

ชีหยวนเจิง “ก็ได้ จ๊ั้นเดียวพ่อกลับไปโทร.หาสวี่จิ้ง เขาจะได้ให้ความร่วมมือกับพวกลูกหน่อย”

หลังจากวางสาย ซือวี่ก็กลับห้องรับแขก พูเหียนเซิงถามว่า “เป็นยังไงบ้าง”

ซือวี่ “ทุนจดทะเบียนของซานอวี่ยี่สิบล้าน ช่วงก่อตั้งแรกๆ พ่อผมอัดฉีดเงินทุนในชื่อผมไปสองร้อยล้าน บวกกับหุ้นของชีหยวนกรุป ผ่านการบริหารช่วงสองสามปีมานี้ ขนาดการลงทุนของบริษัทใหญ่ขึ้นถึงห้าร้อยล้าน ตัดโปรเจกต์ลงทุนที่สวี่จิ้งทำอยู่ออกไป ผมยังใช้เงินทุนได้อีกหกร้อยล้าน”

พูเหียนเซิง “หกร้อยล้านหรือ”

ซือวี่ตอบ “อืม” เมื่อครูได้ยินพ่อพูดว่า ให้เขาใช้ได้หกร้อยล้าน เขาเองก็ตกตะลึงไปเหมือนกัน เงินเหล่านี้อาจซื้อได้ทั้งหงจวงกับเหลียนชีว์ด้วยซ้ำ

เขาเห็นพูเหียนเซิงนั่งอยู่ข้างโต๊ะอาหาร หักนิ้วนับเบาๆ ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่

“ทำไมหรือ” ซือวี่จ้องอีกฝ่ายพลางถาม

พูเหียนเซิงยิ้มพลางส่ายหัว กล่าวเสียงเบา “จ๊ั้นก็ง่ายแล้ว”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความคิดคาดเดาเหล่านั้นส่งผลต่อจิตใจหรือเปล่า ซือวี่มักรู้สึกว่ารอยยิ้มของพูเหียนเซิงตอนนี้เคลือบแฝงกลิ่นอายอันตรายอย่างหนึ่ง ราวกับความอันตรายนั้นกลับเสมือนเป็นแรงดึงดูดมหาศาลต่อเขา หลอกलोให้เขาเงื่ออาวรุขึ้นมาแล้วถลำลึกไปกับการเดิมพัน

ยามดึกหลังจากเรียนมาทั้งวัน ทั้งสองก็เตรียมตัวเข้านอน

“อาบน้ำด้วยกันไหม” ซิววีออกปากเชื้อเชิญ

“...ผมอาบน้ำแล้วเมื่อเช้า” ฟุเหียนเชิงยกกำปั้นขึ้นบังริมฝีปาก กล่าวเสียงเบา “คุณอาบน้ำก่อนเถอะ เดี่ยวผมค่อยเช็ดหน้า”

ซิ่ววีอาบน้ำด้วยความรวดเร็ว พอออกมาก็เห็นฟุเหียนเชิงนั่งฟังหมอนหลับไปโดยไม่ถอดแว่น

เขาเดินไปอย่างเงิบเขียบ ถอดแว่นของอีกฝ่ายออกก่อนโน้มตัวลงไปจูบ ฟุเหียนเชิงลืมตาขึ้นช้าๆ ประคองศีรษะของซิ่ววี ทางหนึ่งกดจูบกลับไป ทางหนึ่งพึมพำว่า “คุณจะทำผมให้ตายเลยเธอ...”

ลุ่มเสียงอ่อนโยนของชายหนุ่มฉายแววอ่อนล้าอย่างปิดบังไว้ไม่อยู่... เปลี่ยนที่เยวบินยู่สิบชั่วโหม่งกะทันหัน พอมาถึงก็ถูกปลาเมามายบางตัวลากมาซั่มสองยกใหญ่ เพิ่งนอนไปได้ไม่กี่ชั่วโหม่งก็ต้องตื่นมาทำอาหารให้ซิ่ววี ตอนกลางวันยังถูกจับมาสอนหนังสือทั้งวัน...

จากการพัฒนาของซิ่ววี คำถามที่ได้รับในตอนนี้ไม่ใช่คำถามเด็กน้อยเหมือนเมื่อก่อนแล้ว ระหว่างการสื่อสารกับซิ่ววี บางครั้งฟุเหียนเชิงก็รู้สึกเหมือนต้องเค้นสมองเพื่อมารับมือกับคู่เจรจา

สองวันหนึ่งคืนผ่านไปเช่นนี้ ต่อให้ร่างกายเขาแข็งแกร่งเป็นเหล็กกล้าก็รับการ ‘เรียวกร่อน’ จากซิ่ววีไม่ได้แล้ว

ซิ่ววีเหาะลื่นริมฝีปากของอีกฝ่ายเอ่ยว่า “คุณไม่ไหวก็ช่างเถอะ”

ฟุเหียนเชิงได้ยินซิ่ววีพูดแบบนี้ก็คิดว่าคนรักแค่ประชด ไม่มีแรงโมโหกลับกัน ยังโอบเอวซิ่ววีเอาไว้พาลงพูดล้อเล่นว่า “ถ้ารู้ว่า คุณจะติดใจเรื่องแบบนี้ ผมน่าจะให้คุณได้กินข้าวน้อย...”

“เสียใจแล้วเธอ” ซิ่ววีนัดคลึงร่างอีกฝ่ายสะเปะสะปะครู่หนึ่ง มองดูดวงตาที่หริ่งของฟุเหียนเชิงอย่างพึงพอใจ แรงบนเอวก็คล้ายว่าจะหนักหน่วงขึ้น

ซิ่ววีกัดไหล่ที่เตรียมจะยกขึ้นมาของชายหนุ่ม ยัมพาลงกล่าวเสียงเบา “ช่างเถอะ วันนี้ปล่อยคุณไปก็ได้ นอนได้แล้ว”

ฟุเหียนเชิง ...

วันรุ่งขึ้นก็ยังเป็นเหมือนเดิม ซีอวีเรียกเดวิสมาตรวจเรื่องคอมพิวเตอร์ พูเหียนเซิงดูเหมือนจะไม่ใส่ใจ แต่ตอนกลางวันซีอวีกลับได้รับข้อความจากเดวิส

อีกฝ่ายบอกว่าจากการทดลองมาหลายวันก็ยังแครกโปรแกรมป้องกันการสอดแนมไม่ได้

ซีอวีบอกพูเหียนเซิงว่ามีธุระที่มหาวิทยาลัย ไปเจอเดวิสโดยเฉพาะ “เกิดอะไรขึ้น ทำไมแครกไม่ได้”

เดวิส “ฉันลองตีความฟังก์ชันของโปรแกรมส่วนหนึ่งแล้ว พบว่ามันถูกสร้างมาเพื่อป้องกันซอฟต์แวร์ตัวอื่นบันทึกข้อมูลการใช้งานของคอมพิวเตอร์ ไทม์มาร์กที่เอาไว้บันทึกเวลาการใช้งานของซอฟต์แวร์ก็ถูกปิดกั้นเหมือนกัน...ช่วงนี้ฉันศึกษาเรื่องแครกมาตลอด แต่ก็ยังไม่ได้ เพราะโปรแกรมรักษาความปลอดภัยของมันสูงมาก ยกตัวอย่างเช่น ใส่เค็กไว้ในตู้เซฟไทเทเนียม นายอยู่ที่ไหนก็ซื้อเค็กได้เหมือนกัน แต่ถ้านายอยากทำลายตู้เซฟนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย”

ซีอวีครุ่นคิดพลางถามว่า “แล้วนายรู้จักเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทางข้อมูลที่เป็นมืออาชีพและเก่งกว่านายไหม”

“ถ้าจะจ้างเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทางข้อมูลยุ่งยากมาก นายอาจต้องจ้างทนายมารับรองความถูกต้องทางกฎหมายในกระบวนการนี้ด้วย...” เดวิสมองเขาพลางกล่าว “ที่จริงฉันไม่ค่อยเข้าใจว่าแผนของนายเป็นใครกันแน่ จำเป็นต้องทำขนาดนี้เลยหรือ ถ้าเขาเป็นแค่...เอ่อ ถ้านายเข้าใจที่ฉันจะสื่อฉันว่านายติดกล้องวงจรปิดในบ้านยังดีกว่า”

ซีอวี ...

เดวิสยกไหล่ “เอาเถอะ นั่นอาจจะรุกร้าความเป็นส่วนตัวของอีกฝ่าย ฉันแนะนำว่าพวกนายเคลียร์ปัญหาแบบนี้กันเองดีกว่า ถ้าไม่ได้จริง...เอ่อ หรือจะเปลี่ยนแผน นายหล่อขนาดนี้ ต้องหาคนที่ดีกว่าหมอนั้นได้แน่”

ซีอวีมุ่นคิ้ว ตอบกลับไปว่า “โอเคดี”

เนื่องจากไม่ได้ช่วยอะไรซีอวี เดวิสเลยอยากคืนเงินให้เขา แต่ซีอวีไม่เอา อย่างไรก็ตามอีกฝ่ายก็ศึกษามาตั้งหลายวัน ทุ่มเทร่างกายเช่นกัน หลังจากเขาทำความเข้าใจผลลัพธ์จากการหาข้อมูลหลายวันมานี้ของอีกฝ่ายอย่างละเอียดก็หยุดงานนี้ไว้ชั่วคราว

เทศกาลตรุษจีนของประเทศจีนทำให้ธุรกิจทุกอย่างหยุดชะงัก ภายในหนึ่งสัปดาห์หลังจากฟูเหียนชิงกลับมาหาซือวี นอกจากไปเจอเดวิสหนึ่งครั้ง ซือวีก็ไม่ได้ไปไหนอีกเลย

ตอนกลางวันทั้งสองก็เรียนและอ่านหนังสืออยู่ในคอนโด ตกดึกก็เข้านอน และมีเช็ชต์ด้วยกัน...

ภายนอกดูเหมือนไม่ต่างอะไรกับตอนฟูเหียนชิงเพิ่งมาเรียนเป็นเพื่อนที่แคลิฟอร์เนีย อบอุ่นหวานชื่นยิ่งกว่าตอนนั้นด้วยซ้ำ แต่ความจริงแล้ว ซือวียังไม่เลิกตรวจสอบฟูเหียนชิง

มีอยู่วันหนึ่งพวกเขานอนคุยกันบนเตียง ซือวีถามขึ้นว่า “ตรุษจีนคุณอยู่ที่บ้านแค่สองวัน พ่อคุณไม่ว่าเหรอ”

ฟูเหียนชิงยิ้มกล่าว “ว่าอะไร ผมบอกว่าต้องกลับมาทำงานแล้ว”

เขาตั้งใจเน้นเสียงหนักตรงคำว่า ‘ทำงาน’ เดิมทีเป็นประโยคล้อเล่น ทว่าซือวีฟังแล้วกลับรู้สึกปวดใจ...อะไรคือ ‘กลับมาทำงาน’ อยู่กับเขาเพียงเพราะเรื่องงานอย่างนั้นเหรอ

ซือวีเหล่ตามองอีกฝ่าย “ปกติพ่อแม่ไม่ค่อยยอมรับที่ลูกทำงานยุ่งขนาดนี้ ไม่ใช่เหรอ อีกอย่าง เงินเดือนคุณก็ไม่ได้สูงเท่าเดิม พวกเขาไม่คัดค้านเหรอ”

“พวกเขาไม่รู้รายได้ผม แล้วก็ไม่ถามด้วย” ฟูเหียนชิงนอนตะแคงมือข้างหนึ่งทำหน้าตัวเอง อีกข้างลูบผมซือวี “ผมออกจากบ้านไปเรียนที่เยียนเฉิง ตั้งแต่อายุ 13 พออายุ 17 ก็ไปเรียนต่อเมืองนอก อายุ 21 เริ่มทำงาน...ตอนแรกพวกเขาต้องเป็นห่วงอยู่แล้ว แต่ปีนี้ผม 28 แล้ว ผ่านมาตั้งหลายปี พวกเขาย่อมชินแล้ว มีแต่น้องชายผมที่พูดมาก เจอกันทีไรก็จะตื้อถามนู่นถามนี่” ฟูเหียนชิงหยิกสันจมูกของซือวี “เหมือนตอนที่เพิ่งรู้จักคุณเปียบเลย”

ซือวี ...

ซือวีถือโอกาสคว้ามืออีกฝ่าย ถอดประจำหยกจากข้อมือฟูเหียนชิงออกมาเล่นในมือ “คุณเคยบอกว่าประจำหยกเส้นนี้เป็นของตกทอด พ่อคุณเป็นคนให้มาเหรอ”

ฟูเหียนชิงนิ่งงัน “อืม ให้ผมตอนที่เริ่มทำงาน”

ซือวีคิดในใจว่า มิน่าละ เขาถูกลักพาตัวตอนอายุเก้าขวบ ตอนนั้น

ฟูเหยียนเซิงอายุสิบห้าปี กำลังประกาศเส้นนี้ยังอยู่กับคุณอา

เขาถามต่อว่า “คุณสนิทกับพ่อไหม”

“พ่อใช้ได้” ฟูเหยียนเซิงหยุดไปเล็กน้อย ถามด้วยรอยยิ้ม “คุณดูเหมือนจะชอบประกาศหยกเส้นนี้มาก”

ซีอวี่นึกถึงบทสนทนาตอนที่ฟูเหยียนเซิงพาตนไปกินหม้อดินครั้งนั้น จึงเอ่ยขึ้นโดยไม่รู้ตัว “ชอบ คุณจะให้ไหม”

ฟูเหยียนเซิงพูดยั่วเย้า “ผมบอกไปแล้วนี่ ประกาศหยกเส้นนี้ให้ได้แค่ลูกสะใภ้ คุณยอมแต่งงานกับผมเมื่อไหร่ ผมค่อยให้คุณ”

ซีอวี่แค้นยิ้มพลางสวมประกาศหยกเส้นนั้นคืนให้ฟูเหยียนเซิง เอ่ยว่า “ใครอยากได้กัน”

...ปิดบังกันทุกเรื่อง ยังอยากแต่งงานกับเขา? ผู้ชายคนนี้ทำไมไม่ขึ้นฟ้าไปเลยล่ะ!

ฟูเหยียนเซิง ...

ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก “บทแทรก”

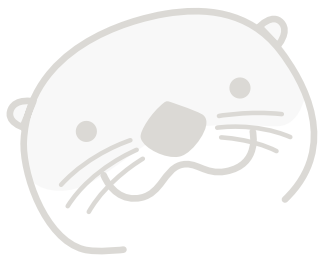
ฟูเหียนเซิง : หัวใจของเมียก็เหมือนเข็มก้นสมุทร

ซือวี่ยมเย็น : เหอะๆ

ฟูเหียนเซิง (หลงไหล) : ปลาตัวนี้ยิ่งควบคุมยากมากขึ้นทุกวัน นับวัน
จะยิ่งทำให้ลู่หัวปักหัวป่า~

ซือวี่ : นายมันพวกมาไซคิสต์²

ฟูเหียนเซิง : ...

ทดลองอ่าน

² รสนิยมทางเพศที่บุคคลได้รับความพึงพอใจจากการถูกทำให้เจ็บปวด

ใครให้นายไป

ปูเหียยนเซ็ง ยังมีงานที่ทำในไน้ตบุ๊ก ช่วงนี้ชื่อวีสังเกตเห็นว่าส่วนใหญ่อีกฝ่ายใช้ไน้ตบุ๊กของตัวเอง มีแค่บางครั้งที่ใช้คอมพิวเตอร์เครื่องนั้นเพื่อช่วยเขาหาข้อมูลกับดูหุ้น

อีกทั้งเวลาใช้คอมพิวเตอร์ การแสดงออกของปูเหียยนเซ็งก็ค่อนข้างเป็นธรรมชาติ ไม่มีท่าที่ลับๆ ล่อๆ ต่อหน้าเขาเลย

ชื่อวีรู้สึกว่ถ้าไปจ้างเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทางข้อมูลมาเพียงเพื่อตรวจสอบว่าอีกฝ่ายใช้คอมพิวเตอร์ดูเว็บอะไร อาจเป็นการเล่นใหญ่และแหวกหญ้าให้งูตื่นเกินไป

วันที่แปดของปีใหม่ เยชินหฺรูล่งข้อความหาชื่อวี บอกว่าอยากให้พวกเขากลับประเทศช่วงสิ้นเดือน ทำการเจรจากับอวีเหลียนเป็นครั้งที่สอง พอคิดว่าพวกเขาจะกลับประเทศกันในเร็ววัน ชื่อวีจึงไม่ได้ใส่ใจเรื่องคอมพิวเตอร์ในห้องหนังสืออีก แต่ไปหากกลุ่มคนมาช่วยตัวเองสืบเรื่องบางอย่างในประเทศแทน

เทศกาลหยวนเซียว¹ ผ่านไป ชีหยวนเจิงโทร.หาชื่อวี ให้คำตอบเรื่องที่เขา

¹ เทศกาลฉลองวันที่ 15 เดือน 1 ตามปฏิทินจันทรคติ เป็นสัญลักษณ์ของวันสุดท้ายในการฉลองเทศกาลปีใหม่ของจีน

ถามไปก่อนหน้านี้

“พ่อไปสืบมาแล้ว อาจเป็นอย่างที่พวกลูกสงสัย” ชีหวนเจิงถอนหายใจเอ่ยว่า “แต่ซือวี เรื่องนี้เราเข้าไปยุ่งไม่ได้ เขาไม่เอาหลักฐานมาทางให้เราดูหรอก ไม่มีหลักฐาน ลูกก็พูดยากว่าซือเจ้อแทรกแซงราคาหุ้นจริงหรือเปล่า”

ซือวีบีบมือถือนั่นถามกลับไปว่า “แปลว่าต่อให้เขาทำอย่างนั้นจริง เราก็เข้าซื้อเหลียนชิวได้เหมือนเดิมหรือครับ”

ชีหวนเจิง “ถ้าเราไม่รู้รายละเอียดของสถานการณ์ กระบวนการค้าขายถูกต้องตามกฎหมาย ก็ไม่มีผลกระทบอะไรต่อพวกเรา”

ซือวี “แต่ตอนนี้เรารู้แล้ว”

ชีหวนเจิง “ไม่ ซีโอวี นี่เป็นแค่การคาดเดาของเรา ทำไมราคาของสินค้าขึ้นถึงถูก ทุกคนต่างมีการประเมินและคาดการณ์ของตัวเอง ตราบใดที่พาร์ตเนอร์ธุรกิจของลูกไม่ได้บอกลูกอย่างชัดเจนว่าเขากำลังแทรกแซงราคาหุ้นอยู่ ลูกก็ไม่ได้เข้าซื้อในราคาต่ำเพราะได้ยินเขาพูดแบบนี้ เรื่องนี้ก็ไม่เกี่ยวข้องกับลูก”

ซือวีเสียบงันไปครู่หนึ่ง กล่าวว่า “เอาเถอะ ผมเข้าใจแล้ว...”

หลังจากวางสาย ซีโอวีก็จมดิ่งสู่ความขัดแย้งอันแสนสิ้น

เขารู้สึกอยู่เลือนรางว่าพ่อน่าจะสืบเจออะไรบางอย่าง หรือบางทีจากการที่รู้จักลุงซือมา พ่ออาจหยั่งเชิงอะไรได้อย่างรวดเร็ว...แต่เรื่องพรรคนั้น พวกเขาไม่เปิดเผย พ่อก็ยังไม่มีสิทธิ์ไปก้าวล่วงว่าฝ่ายนั้นทำหรือไม่

ตราบใดที่ไม่มีหลักฐานแน่ชัด เรื่องนี้ก็ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเราอย่างนั้นเธอ

แต่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ถ้าพวกเขาเข้าซื้อเหลียนชิวในราคาถูกจะไม่ถือเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับเรื่องนี้โดยไม่ตั้งใจ เธอ

ซือวีกุมไบหน้ พลันรู้สึกกลับสนว่าขอบเขตของความถูกผิดอยู่ที่ไหน

พ่อได้ยินเสียงฝีเท้าจากข้างหลัง ซีโอวีก็เก็บสีหน้าของตัวเองอย่างรวดเร็ว ก่อนหมุนกายไป

“จองตัวเครื่องบินเสร็จแล้ว ฉลองวันเกิดให้คุณก่อนค่อยกลับกันดีไหม” พู่เหยียนเจิงเดินเข้ามาถาม “เมื่อกี่คุยโทรศัพท์กับใคร”

“พ่อผมเอง” ซีโอวีมองพู่เหยียนเจิง แสร้งบอกเรื่องนี้ให้อีกฝ่ายรับรู้

“เยชินหฺรฺสฺงสฺยว่ซือเจ้อเทรกกแซงราคาหฺนฺของเหลียนซืออฺยฺไม่ไช่เหรอ ผมให้พ่อไปสืบว่ามีเรื่องนี่จริงหรือเปล่า”

ฟูเหียนเซิงอึ้งงั้น “เขาว่าไงบ้าง”

ซือวี่สังเกตเห็นว่าสีหน้าของฟูเหียนเซิงแข็งทื่อไปเล็กน้อย จึงหยั่งเชิงต่อว่า “พ่อผมบอกว่าไม่เจออะไร แต่ตระกูลซือคอนเน็กชันกว้างขวาง ซีโอเจ้อจะทำเรื่องแบบนี้ก็ไม่แปลก”

ฟูเหียนเซิงถามกลับว่า “คุณให้พ่อคุณไปสืบเรื่องพวกนี้ทำไม”

ซือวี่ “ถ้าซือเจ้อทำจริงจะไม่เดือดร้อนพวกเราใช่ไหม”

นัยน์ตาของฟูเหียนเซิงฉายแววอ่อนโยน “สบายใจได้ ผมช่วยคุณดูอยู่”

หัวใจของซือวี่เต้นพืดจังหวะ ถามต่อว่า “ถ้าพ่อผมรู้เรื่อง แต่ไม่บอกผมละ”

ฟูเหียนเซิงนิ่งอึ้งไปเล็กน้อย ก่อนกล่าวเสียงขรึม “คุณไม่รู้ก็ไม่ต้องตั้งสมมติฐานแบบนี้”

ซือวี่ไล่เสียงต่อว่า “ถ้าพ่อผมทำเรื่องผิดกฎหมาย คุณจะเตือนเขาไหม”

สายตาของฟูเหียนเซิงพลันคุนขึ้นมา พวกเขาสบตากัน ราวกับกำลังประลองอะไรกันอยู่โดยไม่รู้ตัว

ชั่วพริบตานั้น ซีโอวี่ก็รู้สึกว่ตนเองคาดเดาถูกต้องแล้ว แต่กลับพูดอะไรไม่ได้

ผ่านไปสองวินาที เขาทนไม่ไหว เบือนสายตาในที่สุด หัวใจเต้นระรัว

ฟูเหียนเซิงเข้าประชิดตัว โอบเขาพลงกระซิบกล่าว “พ่อคุณฐานะสูงส่ง ข้างกายมีคนเตือนเขาเยอะแยะ ไม่ต้องถึงมือผมหรอก”

ซือวี่กระตุกมุมปาก “นั่นสิ ผมลืมไปได้ยังไง คุณเป็นคนของผม ทำงานให้ผมแค่คนเดียว”

ฟูเหียนเซิงหอมแก้มซือวี่ ถามเสียงนุ่ม “อยากฉลองวันเกิดยังงัย”

“วันเกิด...” ซีโอวี่ลือกตา “ผมอยากเล่นอะไรแปลกใหม่”

ฟูเหียนเซิง ...

ฟูเหียนเซิง “คุณอยากเล่นอะไรแปลกใหม่?”

ซือวี่ออกแรงดึงเนกไทของฟูเหียนเซิง กระซอกอีกฝ่ายเข้ามาใกล้ จากนั้น

โน้มน้าวให้ไปเที่ยวข้างหูก กระจิบอะไรบางอย่าง
ฟูเหียนชิง ...???

วันที่ 27 หลังวันเกิดซื่อวี สองคนนั่งเครื่องบินกลับจีน

วันนัดเจรจากับเหลียนชิวเป็นวันรุ่งขึ้นหลังจากพวกเขามาถึงไท่เจิง เหมือนครั้งที่แล้ว ทว่าครั้งนี้ทางอวีเหลียนไม่ได้เลือกเขตชมวิวที่ห่างไกลขนาดนั้น หากแต่เป็นโรงแรมชมวิวแห่งหนึ่งแถบชานเมืองไท่เจิง

พวกเขากลับมาถึงจีนก็รีบปรับตัวเข้ากับเขตเวลา ก่อนไปยังสถานที่เจรจา พร้อมเยชินหู

ระหว่างทางเยชินหูอธิบายกับซื่อวีคร่าว ๆ ถึงสถานการณ์ปัจจุบัน “ผมคุยขอบเขตราคาทั้งสองฝ่ายยอมรับได้กับคุณอวีทางโทรศัพท์แล้ว ตอนนี้ทางเราเสนอราคาอยู่ร้อยสี่สิบล้าน คุณอวีเกลี้ยกล่อมคุณเยชินให้เสนอราคาไม่เกิน ร้อยแปดสิบล้าน ถึงตอนนั้นเราค่อยต่อรองกันในช่วงราคานี้อีกที”

ซื่อวีพยักหน้า ราคานี้อยู่ในขอบเขตการประเมินของพวกเขาอยู่แล้ว จากนั้นจึงถามว่า “ด้านซื่อเจ๋อวายังไงบ้าง”

เยชินหูเห็นว่าพาลงกล่าว “เฮ้อ คุณเชื่อไม่พอใจกับราคาที่ผมต่อรอง บอกว่าด้วยมูลค่าตลาดของเหลียนชิวตอนนี้ ร้อยล้านก็ยิ่งซื้อได้ ผมกลัวว่าเสนอ ราคานี้ไป คุณอวีจะบล็อกผมนะสิ!”

ซื่อวีมุ่นคิ้ว ดูจากเรื่องนี้แล้ว ตอนนี้เขาเข้าใจดีว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่ความสามารถของเยชินหู แต่เป็นข้อจำกัดด้านคนอื่นเกินไป

“ลำบากแล้วครับ” ซื่อวีกล่าว “เดี๋ยวผมคุยกับซื่อเจ๋อเอง”

“ครับ คุณลองคุยกับเขาดู ไม่ใช่ว่าผมไม่ตั้งใจ แต่ทำการค้าต้องมีคุณธรรม ครั้งนี้ตกลงกันได้ก็รีบตกลงดีกว่า เรารอต่อไปไม่ได้แล้ว” เยชินหูกล่าว

โรงแรมที่อวีเหลียนเลือกตั้งอยู่ในแอ่งลึก หันหน้าเข้าหน้าผาวิวทะเลสาบ ถือว่าขึ้นชื่อในท้องถิ่นมาก

พวกเขามาห้องพักจำนวนหนึ่งกับห้องประชุมไว้ พวกซื่อเจ๋อมาเที่ยวเล่น ล่วงหน้าหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว พอซื่อวีมาถึง ได้ยินจากหวงจวินเหวินว่าซื่อเจ๋อ ยังอยู่ในห้อง ก็ทำท่าจะตรงไปหาเขาทันที

“อ๊ะ” หวงจวินเหวินตึงอีกฝ่ายไว้ด้วยสีหน้าลำบากใจ “คุณซี คุณซือของเรายังติดธุระอยู่ครับ”

“...ธุระอะไร” ซือวี่มุ่นคิ้ว พลันนึกถึงเสียงอย่างที่ได้ยินในคฤหาสน์อนเซ็นเมื่อปีที่แล้ว คิดในใจว่าซือเจ๋อไม่รู้จักกาลเทศะขนาดนี้เลยหรอ

หวงจวินเหวินแนะนำว่า “คุณรอสักพักดีไหมครับ”

ซือวี่นหัวหน้า “เราต่อมาถึงที่นี่เพื่อคุยงาน หรือว่าซือเจ๋อจะให้ทุกคนรอเขาแบบนี้”

หวงจวินเหวินอึ้งงัน รวากับคิดไม่ถึงว่า ประธานแจกันดอกไม้ที่ไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นคนนี้ พอเอ่ยปากขึ้นมากลับมีความน่าเกรงขามขนาดนี้

ซือวี่เหลือบมองหวงจวินเหวินด้วยสายตาเย็นชา “เขาอยู่ห้องไหน”

“1...1288...” หวงจวินเหวินพูดตะกุกตะกัก

ซือวี่จัดระเบียบบนเก้าอี้ของตัวเอง ก่อนออกคำสั่งว่า “คุณโทรหาเขาบอกว่าอีกห้านาทีผมจะไปหา”

หวงจวินเหวิน ...

ฟูเหยียนเชิงถามขึ้นว่า “ให้ผมไปกับคุณด้วยไหม”

ซือวี่เอ่ยเสียงเบา “ไม่เป็นไร ผมไปคนเดียวดีกว่า”

ห้านาทีผ่านไป หวงจวินเหวินพาซือวี่มาดกตึงประตูห้อง 1288

ครู่เดียวประตูก็เปิดออก ซือเจ๋อปรากฏตัวด้วยใบหน้าที่หล่อเหลาเฉิดฉาย ชวนเคือง เลื้อยเชืบนร่างของอีกฝ่ายติดกระดุมไม้ครบทุกเม็ด เผยให้เห็นผิวแดงเรื่อจากกิจกรรมที่ถูกขัดจังหวะ

หวงจวินเหวินยืนตัวสั่นงกอยู่ข้างกายซือวี่ ไม่กล้าเงยหน้า ลอบเตาในใจว่าถ้าองค์กรฯหาทั้งสองต่างอารมณ์รุนแรง คงจะได้วิวาทกันที่หน้าประตูแน่ๆ

แต่เขาคิดไม่ถึงว่าชั่วพริบตาที่ซือวี่เจอซือเจ๋อก็ราวกับเปลี่ยนเป็นคนละคน ยกมปากยืมบางเอ่ยว่า “ซือเจ๋อ ผมหาพี่ไปทั่วเลย พี่มาอยู่ในห้องได้ยังไง”

สีหน้าของซือเจ๋อโอนอ่อนลงอย่างไม่เป็นธรรมชาติ ติดกระดุมไปพลางกล่าวไปพลาง “มาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ ฉันเพิ่งตื่นเอง”

ซือวี่ดูนาฬิกาข้อมือ “ใกล้จะสิบเอ็ดโมงแล้ว พี่อยู่ไหมโซนประเทศไหน เมื่อวานผมเพิ่งกลับมาที่ปรับตัวได้แล้ว”

“นายไปๆกลับๆ ลำบากนาดู” ซื่อเจ้อแย้มยิ้ม เบี่ยงกายกล่าวว่า “เข้ามาคุยข้างในดีกว่า”

หวงจวินเหวียนเห็นดังนั้นก็คิดจะเดินตามเข้าไปด้วย ทว่าถูกสายตาดุดันของซื่อเจ้อมองปรามมาจนหยุดยืนอยู่ที่เดิม ก่อนรีบกล่าวอย่างพินอบพิเทา “ผมอยู่ข้างนอก คุณซื่อมีอะไรเรียกผมได้เลยครับ”

ห้องของซื่อเจ้อเป็นห้องชุด ซื่อวีเดินตามเข้ามาก็กวาดตามองหนึ่งรอบ พลังนั้ลงตรงโซฟาห้องรับแขก “ลุงซื่อสบายดีไหม”

“สบายดี” ซื่อเจ้อนั่งลงก็ถามว่า “พ่อนายล่ะ”

“สบายดีเหมือนกัน” ซื่อวีกำลังคิดว่าจะพูดอะไรต่อก็เห็นเงาร่างอันคุ้นเคย ‘ลอย’ ออกมาจากห้องนอน

ภายในห้องเปิดฮีเตอร์ระดับสิบ คนคนนั้นสวมแค่เสื้อเซ้ตกับกางเกง ตลอดทั้งร่างผอมจนเหมือนกระดาษหนึ่งแผ่น เดินบนพรมไม่ส่งเสียงแม้แต่หน่อย

ซื่อเจ้อเหลือบตามองอีกฝ่าย เอ่ยขึ้นโดยไม่เงยหน้า “ซึ่งผู้ชิน ชงชาให้พวกเราหน่อย”

อีกฝ่ายชะงักพิศพิน ก่อนเดินไปยังเคาน์เตอร์ชงชาอย่างเงียบเงียบ

ซื่อวีเก็บสายตากลับมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย กล่าวกับซื่อเจ้อว่า “ผมกลับมาคราวนี้ พ่อยังกำชับมาเป็นพิเศษว่าเราต้องเอาเหลียนชีวิตให้ได้”

ซื่อเจ้อแค้นหัวเราะ “เอาเหลียนชีวิตจะไปยากอะไร ถ้าไม่ใช่เพราะยัยสองคนนั้นโง่เง่าก็คงได้ไปตั้งนานแล้ว ไม่ให้พวกเธอลำบากหน่อยก็ไม่ว่าจ้ะ”

ซื่อวี “ครั้งนี้น่าจะตกลงได้แล้วใช่ไหม ฉันเพิ่งได้ยินคุณเยบบอกว่าเขาย่อช่วงราคาลงมาอยู่ที่ร้อยสี่สิบถึงร้อยแปดสิบล้านแล้ว”

ซื่อเจ้อเอนกายพิงโซฟา ยกขาไขว่ห้าง “ความจริงยังห่างจากราคาที่ฉันคิดไว้ดินหน่อย แต่ช่างเถอะ สูงสุดที่ร้อยสี่สิบล้านแล้วกัน ถ้าพวกนั้นยอมวันนี้ก็ดำเนินการได้เลย”

ซื่อวีมุ่นคิ้วกล่าว “ร้อยห้าสิบบร้อยหกสิบก็น่าได้ไม่ใช่หรอ ตามราคาประเมินของเหลียนชีวิตก่อนหน้านี้ หุ่นในมือพวกเธอก็น่าจะราคาเท่านี้”

ซื่อเจ้อยิ้มพลงหันมามองซื่อวี “นั่นเป็นตอนนั้น ตอนนี้นำไปสามเดือน

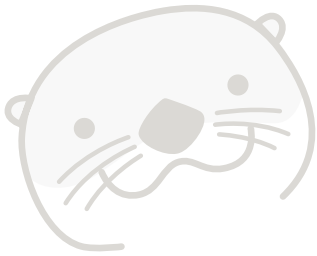
แล้ว นายดูราคาหุ้นของเหลียนชิวตกลงมาขนาดไหน มีแต่ซื้อหยวนกรู๊ปของเราที่ยอมรับช่วงต่อ”

ซึ่งผู้ชินชงซาเสร็จก็เดินมาวางบนโต๊ะ รินน้ำชาให้ซื้อเจอกับซื้อด้วยตัวเอง จากนั้นค่อยลุกออกไป

พอเขาถอยไปจนลับตาแล้ว ซื้อเจ๋อจึงค่อยรู้ตัว เงยหน้าขึ้น จ้องทิศทางที่ซึ่งผู้ชินเดินไปพลางขึ้นเสียงสูงว่า “ใครให้นายไป”

ลุ่มเสียงนี้ไม่เพียงทำให้ซึ่งผู้ชินหยุดฝีเท้า กระทั่งซื้อวี่ก็ยังตกตะลึง

เห็นซื้อเจ๋อตอบที่นั่งข้างกาย สายตาพรั่งพรูอารมณ์ที่ไม่ค่อยปกติประการหนึ่งออกมา “มานี่ ตัดชิการ์ให้ฉันหน่อย”

กดจออ่าน

ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก “บทแทรก”

ชื่อวี (เอาเนกไทออกมา) : อาจารย์ เรามาเล่น bondage² กันเถอะ

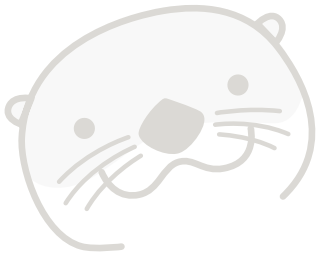
ฟูเหียนเซิง : คิดไม่ถึงว่าคุณจะเป็นปลาพอร์คนี้! (เร้าใจจัง!)

ฟูเหียนเซิงที่ถูกมัดมือมัดเท้าในคืนวันเกิดของเจ้าปลาน้อย : ???

...ฉันนึกว่านายจะยอมให้ฉันเป็นคนมัดเสียอีก

ชื่อวีคร่อมตัวเขา : นอนดีๆ ฉันทำเอง

ฟูเหียนเซิง : ...

กดลองอ่าน

² ธรรมเนียมทางเพศที่เกี่ยวกับการมัดและพันธนาการโดยใช้อุปกรณ์ เช่น เชือกหรือผ้า เป็นต้น